

Cassidy pronásledují útrapy lidí,
kteří zůstali uvězněni mezi životem a smrtí...
... pronásledují ji duchové!

TUNEL
KOSTÍ

VICTORIA SCHWABOVÁ

TUNEL
KOSTÍ

TUNEL KOSTÍ

VICTORIA SCHWABOVÁ

#BOKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Toto dílo je smyšlené a veškerá jména, postavy, místa i události jsou buď dílem autorčiny fantazie, nebo jsou použity ve fiktivních situacích. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými i zesnulými, obchodními společnostmi, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Text copyright © 2019 Victoria Schwab
Map copyright © 2019 Maxime Plasse
Translation © 2021 Elizabet Kovačeva
Czech edition © 2021 Nakladatelství Slovart, s. r. o.
All rights reserved

Tunel kostí

Z anglického originálu *Tunnel of Bones*,
vydaného nakladatelstvím Scholastic Press v roce 2019,
přeložila Elizabet Kovačeva
Redigovala Iveta Poláčková
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici booklab, v roce 2021
Vydání první

ISBN 978-80-7529-630-6

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.cz

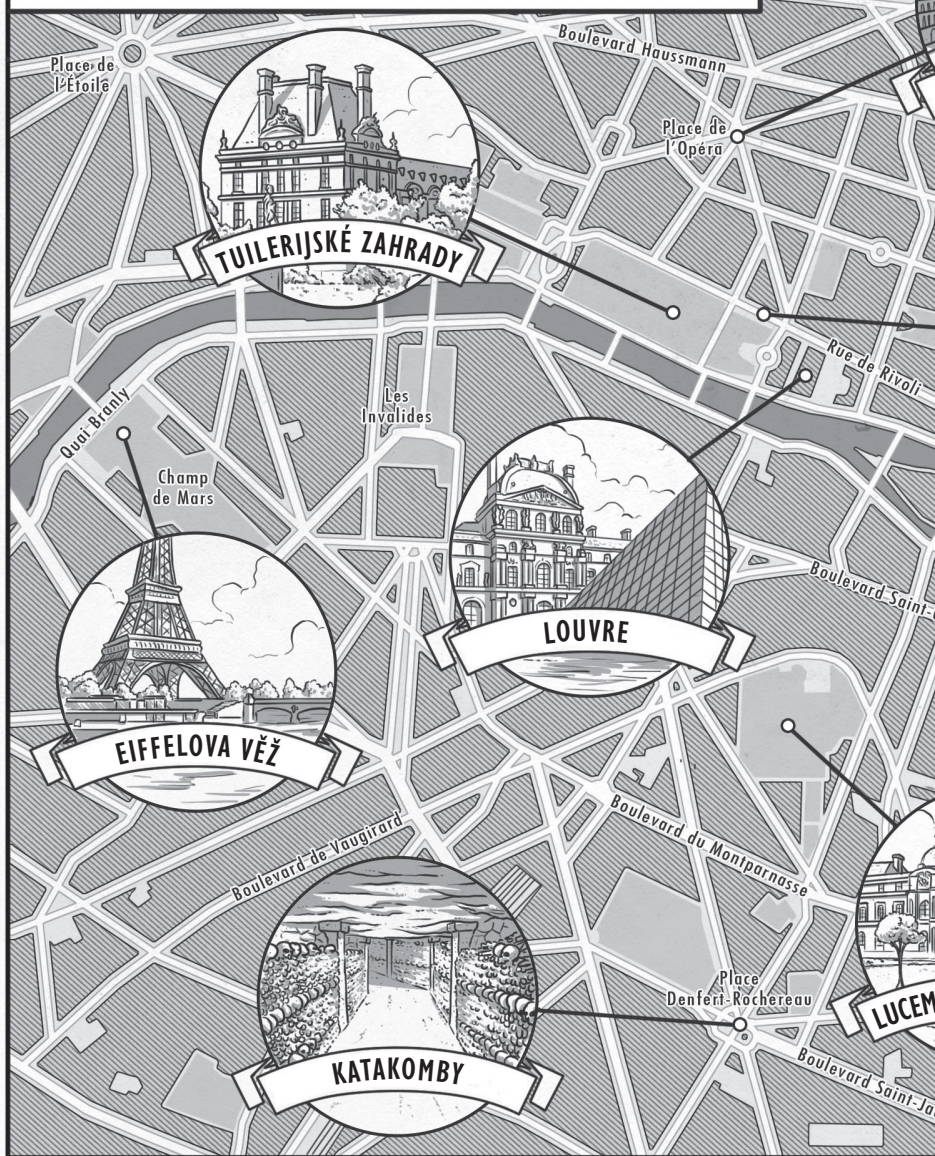
Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

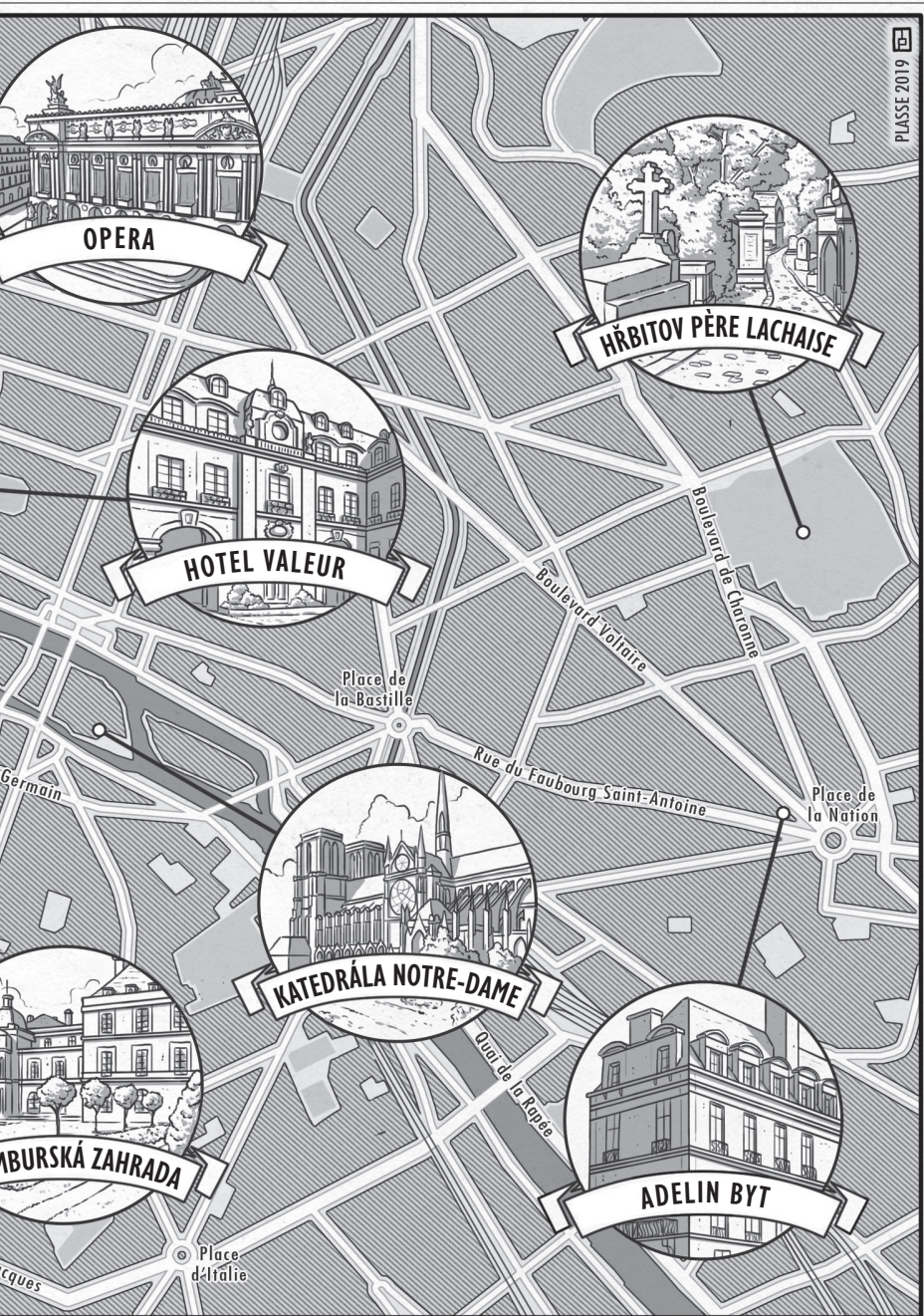
MÉ RODINĚ, NĚKDY VZDÁLENÉ,
ALE VŽDYCKY BLÍZKÉ

„MINULOST JE VELMI
NEODBYTNÝ DUCH,
KTERÝ STRAŠÍ, KDYKOLI
DOSTANE ŠANCI.“

~ Laura Millerová

CASSIDYINA MAPA PARIŽE

ČÁST PRVNÍ
MĚSTO SVĚTLA

KAPITOLA PRVNÍ

Vagony metra rachotí pod městem. Za okny se míhají stíny, jen o málo víc než pohyblivé pruhy, tmavé na tmavém pozadí. Cítím, jak Závoj pulzuje a proudí, vnímám bubnování duchů na obou stranách.

„Teda, to je ale příjemná myšlenka,“ řekne můj nejlepší kamarád Jacob a strčí si ruce do kapes.

„Ve tmě jsou všechny kočky černé,“ odpovím šepetem, jako by mě snad taky neděsila přítomnost tolika přízraků.

Když jsme u těch koček, Chmourek se na mě zamračí z kočičí přepravky, kterou mám na klíně, a slibuje mi svýma zelenýma očima pomstu za současné uvěznění. Máma s tátou sedí naproti nám se zavazadly. Nad jejich hlavami se rozprostírá mapa metra, ale vypadá jen jako spleť barevných čar: spíš jako bludiště

než jako průvodce. Jednou jsem byla s rodiči v New Yorku, jezdili jsme metrem každý den, ale stejně jsem nedokázala říct, kudy jedeme.

A to tehdy bylo všechno v angličtině.

Jacob se opírá o zeď vedle mě a já se znovu podívám z okna. Zkoumám svůj odraz ve skle – rozcuhané hnědé vlasy, hnědé oči, kulatý obličej, na krku starý foťák – ale místo vedle mě, kde by měl být Jacob, je prázdné.

Asi bych to měla vysvětlit: Jacob je, jak tomu rád říká, „tělesnostně postižený“. V podstatě je to duch. Kromě mě ho nikdo nevidí. (Ještě holka jménem Lara, kterou jsme nedávno potkali, ale to jen proto, že je jako já, nebo já jsem jako ona – někdo, kdo překročil hranici mezi živými a mrtvými a vrátil se zpátky.) Jestli se vám to zdá zvláštní, ta záležitost s mrtvým nejlepším kamarádem, no, tak to není v mém životě vůbec to nejzvláštnější.

Jmenuju se Cassidy Blakeová a před rokem jsem se skoro utopila. Jacob mi zachránil život a od té doby umím vstoupit do Závoje, místa plného nepokojných přízraků mrtvých. Mým úkolem je posílat je dál.

Na to se Jacob zamračí. „Tvůj úkol podle *Lary*.“

Zapomněla jsem zmínit, že mi Jacob umí číst myšlenky. Zřejmě se to stává, pokud duch vytáhne člověka zpátky, když je na pokraji smrti – věci se tak trochu zamotají. A jestli to, že tady straší mrtvý kluk, co mi vidí do hlavy, není už dost zvláštní, jediný důvod, proč jedeme tímhle metrem, je, že mí rodiče natáčejí reality show o nejstrašidelnějších městech světa.

Vidíte?

Fakt, že Jacob je duch, teď začíná působit normálně.

„*Paranormálně*,“ řekne a ušklíbne se.

Obrátím oči v sloup, a zatímco souprava zpomaluje, hlas z reproduktorů ohlašuje stanici.

„Concorde.“

„To je naše,“ řekne máma a vyhoupne se na nohy.

Vlak zastaví, my vystoupíme a proplétáme se davem lidí. Uleví se mi, když táta vezme Chmourkovu přepravku – ta kočka je těžší, než vypadá – a vlečeme kufry i sebe samotné nahoru po schodech.

Když vystoupáme na ulici, zastavím se a zalapám po dechu. Ne kvůli předešlému výstupu, ale kvůli tomu, co uvidím. Stojíme na kraji *obrovského* kruhového

náměstí, obklopeného budovami ze světlého kamene, které odrážejí sluneční svit pozdního odpoledne. Na každém povrchu září zlaté zdobení, od zábradlí u chodníku po sloupy pouličních lamp, od fontán po balkony, a v dálce jako ocelové kopí ční Eiffelova věž.

Máma rozpřáhne ruce, jako by chtěla celé město pojmout do jednoho obřího objetí.

„Vítejte v Paříži.“

Mohli byste si myslet, že město je jako město jako město.

Ale neměli byste pravdu. Přijeli jsme z Edinburghu ve Skotsku, takového spletence těžkých kamenů a úzkých uliček, místa, které člověku připadá, jako by bylo pořád celé ve stínu.

Ale Paříž?

Paříž se rozprostírá na velikém území a je elegantní a jasná.

Teď, když jsme nad zemí, bubnování duchů ustoupilo a Závoj se mě jen lehce dotýká na kůži, jako mihotaví šedi na okraji zorného pole. Možná v Paříži nestraší tak jako v Edinburghu. Možná –

Ale kdyby to byla pravda, tak bychom tu *nebyli*.

Mí rodiče nejezdí za pohádkami.

Jezdí za duchařskými příběhy.

„Tudy,“ řekne táta a vydáme se po široké třídě jménem Rue de Rivoli, lemované na jedné straně nóbl obchody a na druhé stromy.

Míjejí nás lidé v elegantních oblecích a botách na vysokých podpatcích. Dva teenageři se opírají o zeď: kluk s rukama v kapsách úzkých černých džínů a holka v hedvábné košili s mašlí u krku, kteří vypadají, jako by právě vykročili z módního webu. Projedeme kolem jiné holky ve třpytivých balerínách s filtry a kluka v pruhovaném tričku s límečkem, který venčí pudla. Dokonce i *psi* jsou tu perfektně upravení a nanchání.

Podívám se na sebe a najednou si ve svém fialovém tričku, úzkých šedých kalhotách a teniskách připadám nedostatečně stylová.

Jacob vypadá pořád stejně: vždycky rozcuchané blond vlasy, vždycky pomačkané tričko se superhrdinou, tmavé džíny na kolenou prodřené a boty tak ošoupané, že se nedá určit, jakou měly původně barvu.

Jacob pokrčí rameny. „Mně to tak vyhovuje,“ řekne a očividně je mu to jedno.

Ale je jednoduché neřešit, co si ostatní lidé myslí, když vás nikdo z nich *nevidí*.

Zvednu foťák a dívám se prasklým hledáčkem po pařížském chodníku. Foťák je starý analog na černobílý film. Byl retro ještě předtím, než jsme se oba smočily v mrazivé řece, u nás ve státě New York. A potom ve Skotsku dopadl na náhrobní kámen a praskl mu objektiv. V jednom fotoobchůdku mi moc milá slečna dala náhradu, ale nová čočka má šmouhu, asi jako otisk prstu uprostřed skla – prostě další nedokonalost na seznamu.

Co ale dělá foťák opravdu výjimečným, je, jak funguje *za Závojem*: umí částečně zachytit druhou stranu. Nevidí tam tak dobře jako já, ale rozhodně vidí více, než by měl. Stín světa stínů.

Sklopím foťák a v tu chvíli se mi v kapse ozve mobil.

Je to zpráva od Lary.

S Larou Chowdhuryovou jsme se potkaly v Edinburghu. Jsme stejně staré, ale bezpečně se dá říct, že ona je v oboru lovení duchů o několik let napřed. Pomáhá jí, že často tráví léto s duchem svého mrtvého

strýčka, který toho náhodou hodně ví – *věděl* – o různých nadpřirozených věcech. On tedy nebyl prostředníkem (tak Lara říká lidem jako my), jen člověk s velkou knihovnou a morbidní zálibou.

Lara:

Už ses dostala do problémů?

Já:

Definuj problém.

Lara:

Cassidy Blakeová.

Jako bych tu jízlivost v jejím nóbl anglickém přízvučku slyšela.

Já:

Zrovna jsme přijeli.

Trochu mi věř, ne?

Lara:

To není odpověď.

Zvednu mobil, protáhnu obličej a vyfotím se s palcem nahoru na rušné ulici. Jacob je v záběru, ale na fotce se pochopitelně neukáže.

Já:

Jacob a já zdravíme.

„Ty zdravíš,“ zabručí Jacob, protože mi čte přes rameno. „Já jí nemám co říct.“

Lara mu to okamžitě vrátí.

Lara:

Řekni tomu duchovi,
ať už se pohne dál.

„A jsme tady,“ řekne máma a kývne směrem k hotelu před námi. Zastrčím si mobil zpátky do kapsy a zvednu hlavu.

Vchod je zdobený – broušené sklo, na chodníku koberec a svítící cedule lemovaná žárovkami s nápisem HOTEL VALEUR. Muž v obleku otevře dveře a my vstoupíme dovnitř.

Z některých míst přímo číší, že jsou strašidelná... ale tohle není ten případ.

Projdeme velkou luxusní halou, samý mramor a zlato. Jsou tu sloupy, vázy s květinami a stříbrný nápojový vozík s porcelánovými šálky. Vypadá to tu jako v drahém obchodě, a když tu tak stojíme, dva rodiče,

holka, kočka a duch, je zřejmé, že si všichni připadáme naprosto nepatřičně.

„*Bienvenue*,“ řekne žena na recepci a pohledem přejede od nás přes naše zavazadla až k černé kočce v přepravce.

„Dobrý den,“ řekne máma vesele a recepční pře-
ne do angličtiny.

„Vítejte v hotelu Valeur. Už jste u nás někdy byli?“

„Ne,“ řekne táta. „Jsme v Paříži poprvé.“

„Opravdu?“ Žena zvedne tmavé obočí. „Co vás do našeho města přivádí?“

„Jsme tu pracovně,“ řekne táta ve stejnou chvíli, kdy máma odpoví: „Natáčíme televizní pořad.“

Recepční změní přístup a nepříliš potěšeně našpulí rty.

„Ach tak,“ řekne, „vy musíte být ti... *hledači duchů*.“ Vysloví to takovým způsobem, že se mi sevře žaludek a cítím, jako by mi hořely tváře.

Jacob si vedle mě prokrupe klouby na rukou. „Vidím, že tu máme skeptika.“

Před měsícem ještě neuměl ani zamlžit okno. Teď se rozhlíží po něčem, co by mohl rozbít. Jeho pozornost

upoutá nápojový vozík. Střelím po něm varovným pohledem a ústy naznačím slovo *ne*.

V hlavě se mi ozývá Lařin hlas.

Duchové do mezisvětá nepatří, a rozhodně nepatří na tuhle stranu.

Čím déle tu zůstane, tím bude silnější.

„Vyšetřujeme paranormální jevy,“ opraví ji máma.

Recepční pokrčí nos. „Pochybují, že zde naleznete takové věci,“ řekne, zatímco její perfektně upravené nehty cvakají po klávesnici. „Paříž je místo umění, kultury a historie.“

„No,“ začne táta, „já jsem historik a –“

Ale máma mu položí ruku na rameno, jako by chtěla říct: *Table bitva za to nestojí.*

Recepční nám podá klíče. V tu chvíli se Jacobovi podaří rozhybat nápojový vozík a poslat jeden porcelánový hrneček směrem ke kraji. Natáhnu se a zachytím ho, aby nespádl.

„Ošklivý duch,“ zašeptám.

„Žádná zábava,“ odpoví Jacob a vydáme se za rodiči nahoru po schodech.

* * *

Když jsme byli ve Skotsku, lidé mluvili o duchách tak, jak vy možná mluvíte o své svérázné tetičce nebo o tom zvláštním dítěti od vás z ulice. Jako o něčem, co není úplně běžné, ale rozhodně to *existuje*. Edinburgh byl strašidelný skrz naskrz, od hradu po kobky. Dokonce i Konečná, ten milý penzion, kde jsme bydleli, měla svého stálého ducha.

Ale tady, v hotelu Valeur, nejsou žádné tmavé kouty, žádné hrozivé zvuky.

Dveře do našeho pokoje dokonce ani nezaskřípají, když se otevřou.

Jsme ubytovaní v apartmánu s ložnicí na každé straně a elegantním obývacím prostředím. Vše je čisté, naskrobené a nové.

Jacob se na mě nevěřicně podívá. „Skoro jako bys *chtěla*, aby tu strašilo.“

„Ne,“ zavrčím v odpověď. „Jenom je to... divné, že tu nestraší.“

Táta mě asi musel slyšet, protože se zeptá: „Co si *Jacob* myslí o našem novém bejváku?“

Obrátím oči v sloup.

Mít za nejlepšího kamaráda ducha se hodí. Můžu ho propašovat do kina, nemusím se dělit o svačinu